

ESZTEGÁR LÁSZLÓ DR

Mélyen megindult szívvel írjuk le nevét, midőn e folyóirat szerkesztősége nevében végső búcsút veszünk tőle. Megilletődöttségünket növeli a gondolat, hogy oly fiatalon, s a szenvedéstől úgy összetörve kellett körünkből távoznia. Legszebb éveiben támadta meg a kérlelhetlen betegség; abban a korban, amikor az ifjúság csapongó kedvteléseit, nyugtalan vágyakozásait már felváltotta a férfi kor higgadtsága, a mikor már nem sóvárgunk jobban az élet gyönyöreit után, mint a mennyire szeretjük komoly feladatait, s a mikor már nem kecsesetöbbség előttünk az álmok, mint a valóság. Eljutott ő is ideig. Sőt eljutott egész addig, a hol már mint a legnemesebb, legszebb életezél lebeg előttük a gondolat: becsülettel megállani helyünket, a hová a gondviselés állított és minél hasznosabb munkásaivá lenni az ügynek, melynek szolgálatába szegődtünk.

1896. február 20-án, tehát kilenc évvel ezelőtt jutott a Magyar Nemzeti Múzeum Széchényi Országos Könyvtára kötelékébe mint segéd, a hol 1901. október 30-án I. osztályú segédőrré, 1902-ben pedig őrré lépett elő. Attól a pillanattól fogva, hogy először lépte át mint az ország első kulturális intézetének tisztviselője, annak küszöbét, szívének egész odaadásával ragaszkodott munkaköréhez, nem csak azért, mert kedvenc tanulmányához, az irodalomtörténethez itt egyúttal kimeríthetlen anyagot talált, hanem még inkább, mert az új légkörben érzékeny lelke folyton a legnemesebb behatások alá jutott. Az utóbbi években az irodalmi levelezés rendezésén dolgozott nagy örömmel. Hogy e levelek egyesítését és egységes kezelését minél megfelelőbb módon eszközölhesse, két ízben is tanulmányozta a külföld hasonló gyűjteményeit; 1903-ban a bécsi cs. k. udvari könyvtárt, 1904-ben pedig a florenczi nemzeti könyvtárt kereste fel e czélból. 1897-ben

pedig a brüsszeli, majd 1898-ban a párisi bibliografiai kongresszus ülésein vett részt.

Már több éve, hogy ideges bántalmak miatt panaszkodott, a melyek ellen hasztalan keresett különféle helyeken gyógyulást, ámbár senki sem gondolta volna, hogy az alattomos kór oly veszedelmesen megtámadta gyenge szervezetét. Csak ha munka közben, néhány percnyi pihenőt tartva, az íróasztala mellett lévő óriási ablakon kitekintett az utca mozgalmas, színes életére, láttunk az arcán valami különösen fájdalmas vonást átvonulni. Mintha csak a korai elmulás szomorú sejtelme suhogtatta volna meg felette ilyenkor fekete szárnyait. Állapota körülbelül nyolcz hónappal ezelőtt kezdett rosszabbra fordulni. Ekkor orvosai tanácsára Abbáziába utazott, a hol annyira megerősödött, hogy január első felében visszautazhatott a fővárosba, hogy elfoglalja hivatalát. A javulás azonban — fájdalom — nem volt tartós és pár nap múlva már ismét kénytelen volt visszautazni a tengerparti gyógyintézetbe. Itt élt azóta folytonos remény és kétségbeesés közt hanykodva, kín és szenvedés által sorvasztva, többször útra készen állva már, hogy haza jöjjön, de gyötrelmes bajától mindig visszatartva, míg az élet és halál Ura június hó 3-án délelőtt 11 órakor, alig 35 éves korában ki nem szőlította őt sorainkból. Halála hírére Tóth Árpád múzeumi titkár leutazott Abbáziába, hogy koporsójára tegye a Nemzeti Múzeum és a Széchényi Országos Könyvtár koszorúját. Holttestét, miután június hó 5-én a voloscai halottasházban beszentelték, családja Szamosujvárra szállíttatta és itt helyezték június 8-án nyugalomra. Végtisztességén a könyvtár részéről dr. Fejérpataky László igazgató és dr. Sebestyén Gyula ör jelentek meg, és ez utóbbi, a könyvtár tisztviselői nevében, szép beszédben bucsúztatta el a derékon kettétört, értékes, fiatal életet.

A megboldogult három éven keresztül egyúttal segédszerkesztője is volt folyóiratunknak. Mi tehát nem csak a szelidlelkű, szeretetreméltó, szerény, készséges, jólelkű kartársat veszítettük el benne, hanem a választékos tollú, széles ismeretkörrel rendelkező, buzgó, csiszolt izlésű, munkás segítőtársat is, a ki mindig nagy odaadással szentelte idejét és munkáját a folyóirat programjának megvalósítására. Fájlalva korai elvesztét, kegyelettel emlékezve róla, kérjük Istent, adja meg lelkének az örök nyugalmat.